

ကမ္ဘာ့စနစ် (World Order) များက ဗမာပြည်အပေါ်သက်ရောက်မှုများ

ထွန်းသော်

(တစ်)

ပဒေသရာဇ်ခေတ်က “ကမ္ဘာ့စနစ်” မရှိပါ။ ရိုလည်း မရှိနိုင်ပါ။ ဒေသန္တရစနစ်များတော့ရှိသည်။ ဗမာပြည် အနေနှင့်ဆိုလျှင် မိမိပတ်ဝန်းကျင် ဒေသန္တရစနစ်၏ သက်ရောက်မှုရှိခဲ့သည်။

ဗမာပြည်၏ ပထဝီအနေအထားက တမူထူးခြားသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ရောက်မှုလည်း (ရှေးအခါကတည်းက) တမူထူးခြားသည်။ မြေပြင်မှ လာသော ကျူးကျော်မှုကို ကြုံဖူးသလို ရေပြင်မှလာသော ကျူးကျော်မှုကိုလည်း ကြုံဖူးသည်။ တရုတ်ပြေးမင်းက မွန်ဂိုကျူးကျော်မှုကြောင့် ပြေးရသည်။ ဒါက မြေပြင်မှ ကျူးကျော်မှုဖြစ်သည်။ ကုလားကျမင်းက ကုလားကျူးကျော်မှုကြောင့် “ကျ” ရသည်။ ဒါက ရေပြင်က လာတာဖြစ်သည်။ ကုလားဆိုသည်မှာ အိန္ဒိယမဟုတ်။ သီဟိုဠ်ဟုဆိုသည်။ ဟုတ်နိုင်ပါသည်။ အိန္ဒိယ မဟုတ်နိုင်ပါ။ အိန္ဒိယက အနောက်ဘက်ကိုပဲ မျှော်ကြည့်နေရသည့်ခေတ် ဖြစ်သည်။

ဗမာပြည်ကို “ကမ္ဘာ့စနစ်” နှင့် စတင်မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ပေါ်တူဂီဇင်ကာ ဟုဆိုနိုင်သည်။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို စိုးမိုးသူကသာ ဗမာပြည်ကို ရေပြင်မှ ကျူးကျော်နိုင်သည်။ ထိုအခါက အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ပေါ်တူဂီခေတ္တ စိုးမိုးချိန် ဖြစ်သည်။ ဇင်ကာကျူးကျော်မှုက အကင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ့်ကျူးကျော်မှုကို လုပ်နိုင်တာက အင်္ဂလိပ် ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို စိုးမိုးသူအစစ်အမှန်၊ ကြာရှည်လည်း စိုးမိုးသူမှာ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည်လည်း ကိုလိုနီလုံးလုံးဖြစ်ရသည်။ ခဏမဟုတ်။ ရာစုနှစ်တစ်ခုကျော်သည်။

“ကမ္ဘာ့စနစ်” နှင့် စတင်တွေ့ရတာ ဖြစ်သည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့တွင်း၊ ကြမ်းတမ်းလှသည်။

(နှစ်)

နောင်အခါတွင် “ကမ္ဘာ့စနစ်” အကျပ်တွေ့တိုင်း ဗမာပြည်ပတ်သက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ပါဝင်ပတ်သက်ရသည်။ ထိုစစ်များမှာ “ကမ္ဘာ့စနစ်ဟောင်း” ကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းသူနှင့် စိန်ခေါ်သူ၏ စစ်ဖြစ်သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ် စစ်မြေပြင်က သေးသဖြင့် စစ်ဒဏ်သိပ်မခံရ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင်ကား မလူးသာ မလွန်သာခံရသည်။ ရှေ့တောင်အာရှတွင် ဘယ်တိုင်းပြည်မှ ဗမာပြည်လောက် မခံလိုက်ရပါ။

“ကမ္ဘာ့စနစ်” အပြောင်းအလဲအတွက် စစ်တိုက်ကြရာတွင် ဗမာပြည်၏ ပထဝီအနေအထားကြောင့် သူများထက်ပို ခံရသည်။

(သုံး)

“စစ်အေးခေတ်ကမ္ဘာ့စနစ်” ကျတော့ တမျိုးဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက စစ်ဒဏ်ကိုခံရတာက ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်မရှိလို့၊ အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီဖြစ်လို့၊ သူစစ်တိုက်လျှင် ကိုယ်က ပါရမ္မဖြစ်လို့၊ ခံရတာဖြစ်သည်။ (ဂျပန် ကိုလိုနီခဏတဖြုတ်ဖြစ်တော့လည်း အင်္ဂလိပ်ကို စစ်ကြေညာတာ လုပ်လိုက်ရသေးသည်။)

ဗမာပြည်က လွတ်လပ်တော့ စာချုပ်စာတမ်းအရ လွတ်လပ်တာဖြစ်လို့၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ချက်ကြီးမပြတ်။ ထို့ကြောင့် ကိုရီးယားစစ် တိုက်တုန်းက ရောယောက်ပါလိုက်ရသေးသည်။ သို့သော် စတိသာပါသဖြင့် ကိုရီးယား စစ်မြေပြင်တွင် မနာလိုက်ပါ။ နာတာက ဗမာပြည်စစ် မြေပြင်တွင် ဖြစ်သည်။ စစ်ပြေး KMT တပ်ကြွင်းတပ်ကျန် များက တတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်တော့မည်ဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်တက်သည်။ တရုတ်ပြည်ပြန်ရဖို့ ဒုတိယစစ်မျက်နှာ ဖွင့်တော့မလို လုပ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး “မက်အာသာ” သာ မပြုတ်လျှင်၊ အမေရိကန်နှင့် တရုတ်ကြားတွင် ဗမာပြည်မှာ စစ်မြေပြင်ဖြစ်ရဖို့ရှိသည်။ စစ်မြေပြင်သာ ဖြစ်လျှင်၊ ဗမာပြည်သက်သာမည်မဟုတ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကထက် ဆိုးလိမ့်မည်။ သို့သော် “စစ်အေးကမ္ဘာ့စနစ်” ကို ဆူပါ ပါဝါများက ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြသဖြင့် သက်သာသွားသည်။

တရုတ်နှင့် အိန္ဒိယ အစိုးရများသည် မအူမလည် ဖဆပလအစိုးရကို ထိန်းပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ မူကြီး ၅ ချက်တို့၊ ဘန်ဒေါင်းမူ ၁၀ ချက်တို့ဖြင့် ထိန်းပေးလိုက်သည်။ ဗမာပြည် အစိုးရ ကုန်ကြွေးရသွားသည်။ နိုင်ငံ၏ဂုဏ်သိက္ခာလည်း တက်သည်။ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ဗမာပြည်မှ ဦးသန်းကို အရွေးခံရသည်အထိ ဂုဏ်သိက္ခာတက်ခဲ့သည်။ ကြားနေနိုင်ငံသာ မဟုတ်လျှင်၊ ထိုသို့ဖြစ်ဖို့မလွယ်ပါ။ ဦးနု ဖဆပလ အစိုးရကို ကျေးဇူးတင်သင့်သည်။

(လေး)

“စစ်အေးစနစ်”သည် တည်ငြိမ်လှသည်မဟုတ်။ တနေ့ရွှေ တနေ့ငွေ ဖြစ်သည်။ “နယ်ချဲ့ကမ္ဘာစနစ်” တုန်းကလို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေသည် မဟုတ်ပါ။ စစ်အေးကနေ စစ်ပူသို့ အချိန်မရွေး ပြောင်းသွားနိုင်သည်။

ဗီယက်နမ်စစ်သည် စစ်အေးမှ စစ်ပူသို့ ဒေသန္တရသဘော ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဗီယက်နမ်စစ်ကနေ အာရှစစ်၊ အာရှစစ်ကနေ ကမ္ဘာ စစ်သို့ ပြောင်းမလိုလို တကဲကဲဖြစ်သည်။

“ဗီယက်နမ်စစ်”ဟု ခေါ်နေကြရသော်လည်း၊ စစ်က ဗီယက်နမ်တွင်သာ ကန့်သတ်ထားတာ မဟုတ်။ အရှေ့တောင်အာရှစစ်သို့ ပြောင်းနေ သည်။ ထိုစစ်ပွဲတွင် ထိုင်း၊ ဖီလစ်ပိုင်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား၊ စင်္ကာပူတို့ ကြားမနေကြပါ။ အမေရိကန်ဘက်သို့ ပါကြသည်။ ပါဝင်မှု ဒီဂရီ သာ ကွာကြသည်။ ပါသဖြင့် အမေရိကန်ထံမှ ဆုလာဘ်ရသည်။ သူတို့တတွေကို “ကျားနိုင်ငံ”များ ဖြစ်စေသော အခြေခံကို ရသွားစေ သည်။ နိုင်ငံတော်တော်များများက သူတို့ကို အားကျကြသည်။ အားကျကြတာလည်း မဆန်းပါ။ အမေရိကန်၏ ဆုလာဘ်က မက်စရာ ကောင်းသည်။ တအောင့်တမရသည်။ ဒေါ်လာ လီလုံးချီရသည်။

နေဝင်းလည်း အားကျသည်။ “စစ်အစိုးရ” တိုင်းတွင် ရောဂါတမျိုးရှိသည်။ သူတို့ခေတ်တွင် တိုင်းပြည် တဟုန်ထိုး တိုးတက်သွားရမည်ဟု သော ဆန္ဒရှိကြသည်။ ထိုရောဂါထည်ဖြင့် နေဝင်းသည် “ကြား” မနေချင်တော့ပါ။ ဘက်လိုက်ချင်လာသည်။ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ဆန့် ကျင်ရေးလောက်သာ လုပ်နေလျှင်၊ အမေရိကန်အကူအညီ မစို့မပို့သာ ရမည်။ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်လိုက်လျှင် တအောင့် တမရမည်ဟု တွက်သည်။ ရလျှင် ယိုးဒယားလို၊ စင်္ကာပူလို၊ မလေးရှားလို၊ အင်ဒိုနီးရှားလို ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အကွက်ကောင်းစောင့်ပြီး၊ တရုတ် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး (တရုတ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး) ကို ၁၉၆၇ တွင် လုပ်လိုက်သည်။

နေဝင်းက တအောင့်တမ ငွေကြေးဆုလာဘ်ကို မျှော်ကိုးတာသာမက ပုဂ္ဂလိက အာယာအတွက် ဆုလာဘ်ကိုလည်း မျှော်ကိုးပုံရသည်။ ဦးနု ၁၉၆၀ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်အပြီးတွင် ဦးသန့် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်နေရာ ရသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၆၂ ခု နှစ်တွင် နေဝင်းက ဦးနုကို အာဏာချနိုင်သော်လည်း ဦးသန့်ကို ဩဇာချမပစ်နိုင်ခဲ့။

မူကြီး ၅ ချက်ကိုဖျက်၊ အမေရိကန်ဘက် အပြတ်လိုက်ခဲ့လျှင်၊ ဦးသန့်နေရာ၌ လူစားထိုးခွင့်ရမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဒါက - ကုလသမဂ္ဂ လုံခြုံ ရေးကောင်စီ အမြဲတမ်းအဖွဲ့ဝင် ၅ နိုင်ငံ သဘောတူလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ တရုတ်ကွန်မြူနစ်အစိုးရက နေရာမရသေး။ (၁၉၇၁ ခုနှစ်ကျမှ ရ သည်) ဆိုဗီယက်က “ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေး” လုပ်နေသော နေဝင်းကို ပစ်ပီး ထောက်ခံနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစိတ်ကူး လက်တွေ့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။

သို့သော် နေဝင်း၏စိတ်ကူး အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့ပါ။ ပထဝီက စကားပြောသွားသည်။ အင်ဒိုနီးရှားမှာ၊ မလေးရှားမှာ ဘက်ပြောင်းသွား သော အစိုးရများရဲ့ အသတ်ခံရတဲ့ တရုတ်တွေက ထောင်သောင်းချီရှိသည်။ နေဝင်းသတ်နိုင်တာက ဆယ်ဂဏန်း၊ ရာဂဏန်းသာရှိသည်။ သို့သော် အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှားကို တရုတ်က ဒဏ်မခတ်နိုင်ပါ။ ဝေးလှသည်။ ဗမာပြည်ကတော့ ခြံစည်းရိုးသာခြားသည်။ ထို့ပြင် ဗကပ ပညာသင်များ တရုတ်ပြည်ထဲတွင် ရာချီရှိသည်။ ကချင်သီးခြား တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေး မအောင်မြင်၍ ပြေးဝင်လာသော နော်ဆိုင်းတပ် လည်း ရာချီရှိသည်။ ဗကပ ပညာသင်များက “မူကြီး ၅ ချက်”ကြောင့် တရုတ်ပြည်တွင် သောင်တင်နေသည်။ နေဝင်းသာ “မူကြီး ၅ ချက်” စည်းရုံးကို ချိုးမပစ်လျှင် တရုတ်ပြည်တွင် အရိုးထုတ်ကြရမည်။

နေဝင်းက “မူကြီး ၅ ချက်”ကို ရိုက်ချိုးလိုက်သဖြင့်၊ အရှေ့မြောက် စတင်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ထောင်ထဲရောက်နေသော ဗိုလ်အောင် ကြီးက “ကိုးကန့်နဲ့ ပဲခူးရိုးမ ဟိုချီမင်းလမ်းဖောက်ခွင့် မပေးလိုက်ပါနဲ့။ အမြန်သွားတောင်းပန်ပါ” ဟု ဗိုလ်နေဝင်းကို အကြံပေးသည်။ ဦးနုနဲ့ သူ့ကို တရုတ်ပြည်သွားတောင်းပန်ဖို့ လွှတ်ပါဟု တောင်းဆိုသည်။ တရုတ်ပြည်က ပြန်လာပြီးလျှင် ထောင်ထဲပြန်ထည့်ချင်ထည့်ပါဟု ဆိုသည်။

တောင်းပန်တဲ့အလုပ်များ သူတို့သာ လုပ်တတ်တာမဟုတ်။ ငါလည်း လုပ်တတ်တာပဲဆိုပြီး၊ နေဝင်း တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်အစိုးရထံ အခေါက်ခေါက်သွားပြီး တောင်းပန်သည်။ ဤလိုနှင့် ကျေအေးလိုက်ကြသည်။ “မူကြီး ၅ ချက်” မူပေါ်သို့ ပြန်ရောက်တော့မလိုလို ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေဝင်းက (၈၈၈၈) အရေးတော် ပုံကြောင့် မလုပ်လိုက်ရ။ နဝတကျမှ လုပ်နိုင်သည်။

(ငါး)

စစ်အေးခေတ်အလွန်၊ ကမ္ဘာ့စနစ်ဟောင်းမရှိတော့ပါ။ သို့သော် စနစ်သစ်က မပေါ်သေး၊ ဆိုဗီယက်က စစ်ရှုံးတာ မဟုတ်။ သူ့အတတ်နှင့် သူ စူးစူး ပြုသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အရင်အရင်ဖြစ်မြဲမှာ ကမ္ဘာ့စနစ်အတွက် စစ်တိုက်ကြ၊ အရုံးအနိုင်ဖြစ်ကြ၊ ရုံးသူက အပြတ်ရှုံး၊ နိုင်သူက အပြတ်နိုင်။ ထိုအခြေအနေရောက် မှ စနစ်သစ်ချမှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စနစ်သစ်ချလျှင် ရုံးသူ မပါရ။ စကားပြောခွင့်တောင်မရှိ။ စစ်အေးခေတ်စနစ်မှာ ဤနည်းဖြင့် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကုလသမဂ္ဂသည် စစ် အေးခေတ်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် လည်ပတ်ပုံ ကြည့်လျှင်ရှင်းသည်။ စစ်နိုင်သူက ဖွဲ့သည့် အခြေခံချင်းမတူသည့် စု ပေါင်းစပ်ပေါင်း မဟာမိတ်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိန်းညှိထားရသည်။ ကြီး ၅ ကြီးကို ဗီတိုအာဏာ ပေးထားရသည်။ ကြီး ၅ ကြီးထဲပါ သော တရုတ်ပြည်က ကိုလိုနီတိုင်းနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ပါတုန်းကတော့ အမေရိကန်၏ဩဇာခံအဖြစ် ပါတာဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၄၉ ခုနှစ် တွင် တရုတ်ပြည်က ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီး ၅ ကြီးထဲက တရုတ်ပြည် အနေအထားက ကမောက်ကမ ဖြစ်နေသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် ရောက်မှ ပုံမှန် ပြန်ရောက်သည်။ ပြန်ရောက်ဖို့ အမေရိကန် - တရုတ် အတော်စေ့စပ်လိုက်ရသည်။ (ကျော်ဝင်း ဘာသာပြန်တဲ့ “စပယ် ဖြူ” ထဲက “စကားပိုင်း” ဘာသာပြန်များကို ကြည့်ပါ။)

သင်ခန်းစာယူဖို့မှာ စနစ်ပြောင်းချိန်တိုင်းတွင် ဗမာပြည် ဒုက္ခတွေ့တတ်သည်။ ယခု စနစ်ပြောင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ မမေ့ မလျော့ မပေါ့ကြဖို့ လိုသည်။ ကမ္ဘာ့စနစ် ပြောင်းချိန်နှင့် ဗမာပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ပြောင်းချိန် လာ၍ တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ပိုပြီး သတိရှိသင့်သည်။ အမြော် အမြင် ရှိသင့်သည်။

(ခြောက်)

ဗမာပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ပြောင်းလဲချိန်က သူများနှင့်မတူပါ။ ကြားလွန်းလှသည်။ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲအပြီးက စတင်လျှင်ပင် -- ရှိပြီ။ ဗမာပြည်လူထုကတော့ ကိုယ့်ကိုစွဲဖြစ်၍ စိတ်ရှည်နိုင်ကြသည်။ နိုင်ငံကြီးများ စိတ်မရှည်ကြတော့။ စစ်အုပ်စုက ဒါကို သိသည်။ ဒါကြောင့် အချိန်ဆွဲလိုရသမျှ ဆွဲသည်။

ဤတွင် ဗမာပြည်၏ထူးခြားချက်ကို ပြောဖို့လိုသည်။ ၁၉၄၉ - ၅၀ တွင် ဖဆပလ အစိုးရ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေချိန်က ဝင်ကယ်ကူတာ အိန္ဒိယ အစိုးရဖြစ်သည်။ နောက်ကျမှ အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်အစိုးရ ဦးစီးမှုဖြင့် ၈၉ အကျပ်အတည်းကျတော့ တရုတ်နဲ့ ASEAN ဝင်ကယ်သည်။ နောက် အိန္ဒိယ ပါလာသည်။ ယခုကျတော့ EU ပါလာပြီ။ အမေရိကန်ပဲ ကျန်သည်။

အမေရိကန်ကျန်တာကလည်း သူထူထောင်ချင်သည့် ဝင်ရိုးတခုအတွက် အသုံးတည့်၍ ကျန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အကောင်းကျန်ခြင်း မ ဟုတ်ပါ။ ဗမာပြည်တွင် ဒီမိုကရေစီ အောင်မြင်စေချင်တာထက် လက်ကျန် တရုတ် ကွန်မြူနစ်အစိုးရကို “ခွေ” ထားချင်တာက အဓိကဖြစ် သည်။ များမကြာခင်က အသံတခုကြားလိုက်ရသည်။ ဗမာပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီရေး အောင်မြင်ဖို့ဆိုလျှင် တရုတ်ပြည်ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးကို အရင်လုပ်ရမည် - ဟူသော အသံဖြစ်သည်။ ဘာသဘောနဲ့ ပြောသလဲ မသိပါ။ ထိုင်ဝမ်မှ အထောက်အပံ့ကို လိုချင်၍ လော။ (ထိုင်ဝမ်မှာ နိုင်ငံခြားအရံငွေ ပေါသည်။)

ကမ္ဘာ့စနစ် အပြောင်းအလဲဖြစ်ချိန်တိုင်းတွင် ဗမာပြည်အနေနှင့် သတိနှင့် နေရပါမည်။ အနေမတတ်ဘဲ - အာဏာပလ္လင်ပေါ်က မဆင်းချင်ရုံ သက်သက်ဖြင့် (စစ်အုပ်စုလို) အမေရိကန်ဆန့်ကျင်ရေး လေလုံးထွားနေတာမျိုး မလုပ်သင့်ပါ။ ကုလသမဂ္ဂ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း စေ့စပ်ပါ ဟု ပြောနေသော အမေရိကန်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့မလိုပါ။ ကြိုဆိုရမည်။

တဖက်ကလည်း အမေရိကန်အကြိုက် ကမ္ဘာ့စနစ်သစ်အတွက် မဆီမဆိုင် ကြားကဝင်ပြီး “တရုတ်ပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး အရင်လုပ် ရမည်” ဟု မပြောသင့်ပါ။ ကျွဲ ၂ ကောင်က ခတ် မခတ် မသေချာပါ။ သူတို့ချင်း စေ့စပ်တတ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှ စေ့စပ်ခဲ့ ပေါင်း များလှပါသည်။ ကြားကကော ကျန်ရစ်တတ်ပါသည်။

ထွန်းသော်

၂၁ စာစဉ်၊ အမှတ် (၆) မှ ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။